

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות
6:27 | 6:43 | 6:34 | 6:45

מוצאי שבת
7:39 | 7:41 | 7:41 | 7:41

רבינו תם
8:19 | 8:16 | 8:19 | 8:18

משכיל לדוד

כיצד יוצאים למלחמה ונשארים עובדי ה'?

זיין כנגד היצר הרע, כאמור בחז"ל (קידושין ל, ב) "בראתי יצר הרע, ובראתי לו תורה תבלין".

חז"ל אומרים (בבא מציעא פה, ב) "גדולים מעשי חייא". וכל כך למה?

כיון שהוא מסר נפש עבור לימוד צעירי הצאן, ולולא מעשיו הטובים של רבי חייא, חלילה היתה משתכחת תורה מישראל (עי' סוכה כ, א).

מספרת הגמרא שרבי חייא היה נוטע שדות פשתן, ומן הפשתן היה טווה רשתות אשר על ידם היה צד צבאים, ולאחר שהיה שוחט את הצבאים היה מאכיל מבשרם לעניים, ואילו מעורם היה מכין קלף, על גבי הקלף היה כותב את דברי התורה ומלמדה לתינוקות של בית רבן.

מעשיו אלו של רבי חייא מלמדים על מידותיו הטובות אשר גרמו לו לפעול באופן מבורך, עד שחז"ל העידו עליו - 'גדולים מעשי חייא'.

בעבר חשבתי בתמימות שמי הוא זה הראוי להיקרא צדיק וגדול, רק אדם שהינו מלומד בניסים, ומופתיו מפורסמים בקרב הכל. אולם מחשבה זו התבטלה ממני לאחר שנוכחתי לראות שחז"ל מעידים על רבי חייא שמעשיו גדולים, ולמרות שבודאי היה מלומד בניסים, חז"ל התייחסו רק למידותיו הטובות ולא לניסים והמופתים שעשה. וזאת משום שלא האותות והמופתים הם אלו הגורמים לאדם להיות גדול, אלא המעשים הטובים הם אלו המגדלים את האדם ומעידים על צדקותו.

ואכן מצינו שכאשר הקדוש ברוך הוא חיפש מנהיג אשר יגאל את בניו ממצרים וינהיג אותם במדבר, הוא בחר במשה רבנו ע"ה אשר חמל על הצאן ונשאו על כתפו (עי' שמו"ר ב, ב), משום שדרך ארץ ומידות טובות - הם הם הבסיס והיסוד לקיום דברי התורה.

אותם צדיקים שיצאו למלחמה, נקפם ליבם לשאת אשת יפת תואר, וכל זאת למה, כיון שהפסידו את מעשיהם הטובים ויצאו למלחמה מתוך רגש של תאוה לממון, ומשום שרגש התאוה כבר פיעם בקרבם, הם נגררו בחטאם ונכשלו גם בראייה אסורה, עד שליבם התעורר לקחת לעצמם אשה יפת תואר ולשאתה לאשה.

ועל כך כבר אמרו חז"ל (אבות ב, ד) "אל תאמין בעצמך עד יום מותך", כמו אותם צדיקים גדולים שלא הקפידו לשמר בקרבם את מעשיהם הטובים, ורגש התאוה הוא זה שמילא את ליבם וגרם להם לצאת למלחמה על מנת להגדיל את עושרם, הידרדרו המה ונתאוו אף לנשים נוכריות, היות ובדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו (מכות י, ב). וכשם שמאמר זה פועל על דרך השלילה, כך הוא פועל ביתר שאת בדרך החיוב, כדכתיב (תהלים קמה, יט) "רצון יראיו יעשה", כלומר, אדם הנוהר במעשיו מתוך שהינו ירא את ה' אלוהיו, הקדוש ברוך הוא מסייע בידו לקיים את רצונו, ומעשיו הטובים הם הגורמים לכך שהקב"ה יעשה ויקיים את רצונו הטוב.

"כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' א-להיך בידך ושבית שבינו. וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה" (דברים כא, י-יא)

ישנם שני סוגי מלחמה - מלחמת חובה ומלחמת רשות (עי' רמב"ם מלכים ה, א). רש"י הקדוש (דברים כא, י) מבאר שפרשה זו במלחמת רשות מדברת.

וקשה, הרי ידוע שלמלחמת רשות יצאו רק הצדיקים שבדור, שהרי אדם שרך לבבו משום הידיעה שיש בו חטאים ויתכן שימות במלחמה בגללם, התורה התירה לו להישאר בביתו (עי' סוטה מד, א) ומי הוא זה אשר יוצא למלחמת רשות, רק הצדיקים שבדור שלא החזיקו בידיהם עוונות. אם כן כיצד ניתן להסביר שחפצו צדיקים אלו לקחת לעצמם אשת יפת תואר, הרי היתה זו אשה גויה וכיצד נתנו עליה את עיניהם.

ונראה ליישב על פי האמור (ויקרא יט, ב) "קדושים תהיו כי קדוש אני". ומבאר הרמב"ן "קדש עצמך במותר לך". פירוש, על ידי שתימנע מאכילה מרובה המענגת את הגוף ומשאר דברים חומרניים שאינם בגדר איסור מפורש מן התורה, תבוא לידי התקדשות והתרוממות, היות וההינזרות מן הגשמיות, בכוחה לנתק את האדם מן הארציות והחומריות ולרוממו מבחינה רוחנית.

כיון שמדובר במלחמת הרשות, יש להבין מה היתה הסיבה שאנשים חפצו לצאת למלחמת רשות עם כל הסיכון שבדבר. ונראה שמקצת מן היוצאים למלחמה שעשו זאת מתוך רצונם לבזוז ביהוה ולשלול שלל על מנת להגדיל את עושרם. רצון זה להרבות עושר וממון סותר את הנאמר "קדש עצמך במותר לך", כיון שהממון והרכוש הינם תכלית הגשמיות, ובשעה שאדם חפץ להרבות ולהגדיל את עושרו, הרי שבאופן טבעי הוא מאבד מקדושתו ורוחניותו.

רצתה התורה ללמדנו שאותם צדיקים שיצאו למלחמת רשות כדי להגדיל את עושרם, למרות שבשעת יציאתם היו צדיקים, עצם רצונם להרבות גשמיות גרמה להם להתרפות ולהיכשל בראיית נשים, עד אשר יצרם לא עמד להם וביקשו לשאת נשים אלו לעצמם.

נמצאנו למדים עד כמה החומריות מסוכנת ובכוחה לעוור אף עיני חכמים. ומכיוון שירדה תורה לסוף דעתו של אדם, אמרה - מוטב שישא אשת יפת תואר בהיתר ולא באיסור (עי' קידושין כא, ב). וכמובן שרוב היוצאים למלחמה עשו זאת לשם שמים, אך יתכן שהיו יחידים כאלו.

בעלי המוסר (יערות דבש ח"א, ו ד"ה וזה כי תצא) דורשים פסוק זה באופן נוסף, ואומרים שהכוונה היא למלחמת היצר שבה האדם צריך להשתלט על יצרו לכפות אותו ולשבטו בשבי. אומר הרמח"ל זיע"א (עי' מסילת ישרים ב) שכל זמן שאדם חי, היצר הרע שבקרבנו נלחם בו ומנסה להכשילו ולבטל אותו מעבודת ה', ולולא ה' עוזר לו, הוא לבדו אינו יכול לו. ומכיוון שהקדוש ברוך הוא הכיר בכוחו ההרסני של יצר הרע שיכול להפיל ברשתו אפילו צדיקים גמורים, לפיכך העניק לנו את התורה שהיא כנשק וכלי

הילולא דצדיקיא

- יא - רבי שלום יוס
מרוז"ן
- יב - רבי אהרן
אלקסלסי
- יג - רבי יוסף חיים
בעל ה'בן איש חי'
- יד - רבי יעקב מלול
- טו - רבי נחמן בטיטו
- טז - רבי נתנאל אלשיך
- טז - רבי יחיא שניאור

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

על מה חשב החפץ חיים בשעת הריקודים?

"לא תראה את שור אחיך או את שורו נדחים

והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיך" (דברים כב, א).

מצות "השבת אבידה" נצרה בלבה אגדות רבות על חכמי ישראל לדורותם שהקפידו על קיום מצוה זו, ככל מצוות התורה. כבר בגמרא מסופר (תענית דף כה, ב) על רבי חנינא בן דוסא שנזדמנה לו מצות "השבת אבידה", ומעשה שהיה כך היה:

"מעשה ועבר אדם אחד על פתח ביתו והנח שם תרנגולין, ומצאתן אשתו של רבי חנינא בן דוסא, ואמר לה אל תאכלי מביציהן. והרבו ביצים ותרנגולין והיו מצערין אותם, ומכרין וקנה בדמיהן עזים".

"פעם אחת עבר אותו אדם שאבדו ממנו התרנגולין, ואמר לחבירו: בכאן הנחתי התרנגולין. שמע רבי חנינא, אמר לו: יש לך בהן סימן? אמר לו: הן. נתן לו סימן ונטל את העזין..."

על רבי שמואל בר סוסרטאי, מסופר בתלמוד ירושלמי, שעלה לרומי ובאותו זמן איבדה המלכה תכשיט יקר שלה, אותו מצא רבי שמואל.

הוציאה המלכה כרוז במדינה שכל מי שימצא את האבידה ויחזירנה תוך שלשים יום - יקבל סכום כסף מן המלכה, ואם יחזירו אחרי שלשים יום - יתיוו את ראשו.

רבי שמואל המתין ולא החזיר לה את התכשיט אלא לאחר שלשים יום. אמרה לו המלכה: האם לא היית במדינה ולא שמעת הכרוז שהכרזתי שכל מי שיחזיר את האבידה אחר שלשים יום יתחייב ראשו למלכה? אמר לה רבי שמואל: היית במדינה ושמעת הכרוז.

אמרה לו: ואם כן למה לא החזרת לי את התכשיט בתוך שלשים יום? אמר לה: כדי שלא תאמרו שמפני הפחד החזרתי את האבידה, אלא מפני שכך ציוונו הקדוש ברוך הוא.

השתוממה המלכה לדבריו ואמרה: "ברוך א-להי ישראל".

סיפר הרב גרינשפאן זצ"ל תלמיד ישיבת ראדין:

שנה אחת, בעת זקנותו של החפץ חיים, במוצאי שמחת תורה, חגגו הבחורים שנשארו בישיבה, את סיום החג ברוב שמחה וצהלה.

שמחתם העפילה והרקיעה, כשמעו לשעה התלהבותם וקצב ריקודם הסוער הולך וגובר לכבודה של תורה, כך במשך שעות לתוך שעות הלילה המאוחרות.

לפתע נראתה דמותו של החפץ חיים בפתח בית המדרש. הס הושלך באולם, והכל עמדו דוממים לשמוע מה בפי רבם הקדוש. וכך תיאר התלמיד את המעמד:

"החפץ חיים לא זעק ולא גער בנו. לא הוכיח וייסר על השעה המאוחרת, ועל כך שצריך לקום לתפלה מחר וכו', אלא פתח ואמר: קינדלראך, קינדלראך! כל כך נפלא לרקוד עבור דברים קדושים, אבל הלא תקרעו את הנעליים שלכם, ומנין תשיגו כסף לקנות נעליים חדשות?"

זרם של חמימות שטף את כולנו, לשמיעת דברי החיבה שהרעיק עלינו, וראינו עד כמה יודע החפץ חיים לרדת לנפשנו ולדבר אלנו כפי הבנתנו. שכן באמת הדוחק באותם ימים היה גדול מאד ומי שנקרעו נעליו היה מוכרח ללכת כל החורף יחף. אכן כמה צדק רבינו שנתן דעתו על פרט זה שכלל לא עלה על דעתנו בתוך סחף התלהבותנו בריקודים הסוערים.

ניכרים דברי אמת

באחד הימים סיפרתי ליהודי חשוב מעשה נפלא ששמעתי. חשבתי שהמעשה הנפלא שגרם לי להתרגשות גדולה יגרם גם לו להתרגשות ולהתפעלות, אולם להפתעתי הרבה היהודי לא התרגש ממנו כלל.

נדהמתי מאד. כיצד ייתכן שיהודי זה נותר אדיש ולא ניכר עליו ולו סימן קל של התלהבות לאחר ששמע ממני סיפור כה מרגש? כיצד זה לא פעל עליו המעשה כשם שפעל עלי, ולא הותיר בו כל רושם?

זמן מה לאחר מכן נודע לי שסיפור זה ששמעתי וסיפרתי אותו הלאה - לא היה אמיתי והדברים לא היו נכונים. ואז הבנתי מדוע הסיפור לא הרשים את אותו יהודי כלל.

מעשה זה לימדני מוסר גדול, שכאשר מספרים סיפור שכולו אמת - אזי השומע מושפע מסיפור המעשה ובכוח הסיפור להשאיר בו רושם של קדושה. לא כן הדבר כאשר הסיפור בדוי ואינו אמת, אין בכוחו של סיפור כזה לפעול לטובה על נפש השומע אותו, ואינו משפיע עליו לטובה אף לא במעט.

חומרת הנגיעה העצמית

באחת מדרשותיי אשר נשאתי במקום כלשהו, ישב למולי אדם שבמשך כל זמן הדרשה גיחך לעצמו, ובכך הביע את כוונתו לבטל את דבריי ולהראות לי שאיני מחדש לו דבר.

בליבי הסכמתי עם היהודי שאין כל חדש

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני עקרה לא ילדה" (ישעיה נד)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אסור לו לגלות

אם נעשה דבר שלא כהוגן, ובא ראובן ושאל לשמעון, מי עשה את הדבר הזה? אפילו אם הוא מבין, שראובן חושד אותו בזה, אסור לו לגלות מי עשה את הדבר, אפילו אם הוא בעצמו ראה, רק ישיב "אני לא עשיתי את הדבר".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עלינו לקיים את המצוות ללא שאלות ותהיות

בתורה ישנם מצוות שונות, מהן המתיישבות על לב האדם ומהן הרחוקות מהשגתו ומתפיסתו.

מצות 'ועשית מעקה לגגך' הינה בכלל המצוות ההגיוניות המתיישבות על לב האדם, אך לעומתה מצות שילוח הקן הינה מצוה הרחוקה מתפיסתו ומהשגתו, ולולא ציוותנו התורה על מצוה זו, לא היינו חשים לקיימה באומרונו שיש בה מן האכזריות.

ונראה שרצתה התורה בצוותנו על מצות המעקה ללמדנו שעל האדם לקיים את כל הדברים האמורים בתורה, בין אם הם הגיוניים כמצות מעקה, ובין אם בלתי הגיוניים כמצות שילוח הקן. ובהיות שהתורה היא דרך חיים לאדם, ובאמצעותה האדם ממלא את תכליתו וייעודו, על כן גם בדברים הפשוטים וההגיוניים עליו להכניס את רצון ה' ולקיימם, לא משום הגיונו ודעתו המתיישבים בדבר, אלא משום שכן ציווה עליו הבורא.

אף אם אדם יצהיר שלעולם לא ייטול נשמת אדם אחר משום שזהו מעשה של אכזריות, יש לו לחדד את הידיעה בקרבו שהוא נמנע ממעשה זה לא רק משום המוסריות שבדבר, אלא משום שזהו רצון הבורא וכך ציוותה עליו התורה הקדושה. ואם אדם יחוש לקיים רק את הדברים ההגיוניים המתקבלים על דעתו האישית, הרי שהעולם כתווהו ידמה. שהרי כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות, ומה שנידמה כמוסרי בעיני האחד יכול להתפרש כמעשה של אכזריות בעיני האחר. וכיצד יכול העולם להתנהל באופן תקין בזמן שכל אדם מקיים רק את הדברים ההגיוניים בעיניו, מי הוא זה אשר יקבע מהו ההיגיון הצרוף שיש להתנהל על פיו.

והוא שציוותה התורה על האדם להתקין מעקה על גג ביתו, על מנת להעמידנו על כך שיש לקיים את כל דברי התורה כולה ללא הבדל וחילוק, גם את הדברים ההגיוניים שבה וגם את הדברים שאינם מתקבלים על לב האדם כמצוות שילוח הקן.

זאת ועוד, כאשר האדם מקיים מצוה אשר הגיונית בעיניו, לא יקיימה משום שכן מורים לו מצפונו והגיונו, אלא יכוון בדעתו למלא אחר דעת עליונה - לקיים רצון שמים.

פעם באה לפני אשה וביקשה לשמוע ממני דברי חיזוק ועידוד לפני שהיא הולכת לקבור את שני בניה שנהרגו בתאונת דרכים. אותה אשה בגבורת רוחה לא טענה טענות ולא שאלה שאלות, אלא ביקשה שאפקח את עיניה ואחזק את אמונתה דווקא בשעה כה קשה בה היא נפרדת משני בניה ועומדת לקבור אותם.

הדרך להתמודד עם מאורע כזה אינה אלא על ידי חיזוק האמונה בה' וחיידוד הידיעה שהכל מאיתו יתברך - בין הדברים הטובים ובין הדברים הלכאורה קשים ורעים. אם אדם הרגיל את עצמו לחיות על פי רצון ה' לבדו ולקבל את כל דבריו, בין אם הם מובנים לפניו ובין אם לאו, אזי גם בשעה שתוקפות אותו צרות ובעיות, אין הוא מלין כלפי שמיא, אלא מקבל עליו את הדין באהבה גמורה מתוך ידיעה ש'כל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה'. ואף אם המעשה שארע אינו מסתדר בשכל, ואינו מתקבל על פי ההיגיון הצרוף, לקב"ה ישנם שיקולים וחשבונות משלו, ומי אנו שנרד לסוף דעת עליונה.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

בחודש חשוון תשס"ט שהיה יבש מגשמים, ביקש המרא דאתרא הרב יצחק זילברשטיין שליט"א לרתום את ילדי רמת אלחנן לתפילה על הגשמים הנצרכים כל כן בתקופה זו לכל העם היושב בציון שממתין ומייחל לגשמים שירדו. הרב זילברשטיין ביקש מכל הילדים, תינוקות של בית רבן, להתכנס יחד ליד ארון הקודש בשעת אמירת שני הקדישים האחרונים של תפילת ערבית של ליל שבת קודש, ולענות אמן יהא שמיה רבא בצוותא בכוונה גדולה ובקול רם.

יוזמה זו, סיפר הרב "באה לידי מעשה לאחר ששמענו שהדבר נעשה גם בכמה בתי מדרשות הגדולים של ירושלים. תלמיד חכם אחד סיפר שלאחר ששמע ממרן הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן שליט"א על חשיבות עניית אמן יהא שמיה רבא בכוונה, כינס בערבית של ליל שבת את כל ילדי בית הכנסת בו הוא מתפלל בירושלים, וביקש מהם שלאחר תפילת שמונה עשרה יתקבצו כולם ליד ארון הקודש, וכשיגידו קדיש שלאחר התפילה יענו כולם אמן יהא שמיה רבא בכוונה גדולה ובקול רם, ובכך גם יעוררו את שאר המתפללים בבית הכנסת לענות אמן יהא שמיה רבא בכוונה".

אי אפשר לתאר את המעמד הגדול של אמירת יהא שמיה רבא בקול רם על ידי הילדים ליד ארון הקודש, קולם של תשב"ר נשמע למרחוק והיה בכך משום קידוש השם עצום, והרי אמרו חז"ל כל העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כוחו קורעין לו אפילו גזר דין של שבעים שנה, וכל שכן על ידי תינוקות של בית רבן ליד ארון הקודש ביחד עם המתפללים, שהילדים גרמו למתפללים המבוגרים לענות יחד איתם אמן יהא שמיה רבא בקול רם ובכוונה.

יעוד מעשה נפלא בענין זה:

אברך מאמריקה פנה לרב אברהם קסלר ממקורבי הגראי"ל שטיינמן שליט"א ונפשו בבקשתו; אנא כנס אל ראש הישיבה ותבקש עלי רחמים, תספר לו כמה אני שקוע בצרות נוראות, אני נשוי שנים רבות בלי ילדים, שקוע בחובות ענק שאין לי איך לשלם, ובנוסף לכל, גילו אצלי את המחלה הנוראה, ואלו הן רק הצרות הבולטות, ויש עוד צרות ויסורים רבים שהם מנת חלקי, אנא שאל בשמי מה עלי לעשות, התחנן האברך.

כיון שרבי אברהם קסלר מתפלל עם הגראי"ל במנין ותיקין, ניגש אליו לאחר התפילה וסיפר לו את הדברים כהויתם.

אמר לו מרן ראש הישיבה; הקב"ה מחבב מאוד את הניגון שמנגנים ישראל באמן יהא שמיה רבא מברך, וכשמתעורר חלילה עליהם קטגוריה, בכל זאת כשמנגנים לפניו את הניגון של הקדיש ואומרים אמן יהא שמיה רבא בקול ובנעימה, מתענג השם יתברך על כך, ומעביר על כל חטאתם. לך אמור לאותו אברך, אמר הגראי"ל לרב קסלר, יש בכח אמירת אמן יהא שמיה רבא כדי לכפר על הרבה קטרוגים.

סיפר הרב קסלר, התקשרתי מיד אל האברך הנזכר והעברתי את דברי מרן כלשונו, הלה התפעל מאוד והתחיל להקפיד מאוד באמירת אמן יהא שמיה רבא בכוונה, והיה מהלך ממנין למנין על מנת לענות אמן יהא שמיה רבא בכוונה, וכך עשה במשך תקופה, והנה פלאי פלאים, אירעו לו - לפתע פתאום באו כל הבעיות על פתרונו; המחלה הקשה נעלמה כלא היתה, החובות הסתדרו בצורה פלאית כאשר אחד מחברי קהילתו ניגש אליו מיוזמתו והציע לו הלוואה גדולה מאוד לתקופה בלתי מוגבלת, ובנוסף לכל הישועות שזה מהשם יתברך בזכות ששמע לעצת מרן הגראי"ל שטיינמן שליט"א נפקד בזרע של קיימא.

מני אז חלפו שנים ואותו אברך ממשיך לרוץ ממנין למנין על מנת להוסיף באמירת אמן יהא שמיה רבא בכוונה ובקול רם.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

אביהם שבשמים, הקב"ה בעצמו נפנה אליהם לברכה שנאמר (תהלים פ"ה) "אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף", ואין השקפה אלא לברכה שנאמר (דברים כ"ו) "השקיפה ממעון קדשך וגו' וברך את עמך" וגו'.

וכל זמן שאין ישראל עוסקין בתורה ואין עושין רצונו של מקום ח"ו, נפנה עליהם לקללה שנאמר (דניאל ח) "ותגדל עד צבא השמים ותפול ארצה מן הצבא ומן הכוכבים ותרמסם וגו' וצבא תנתן על התמיד בפשע ותשלך אמת ארצה ועשתה והצליחה", ואין צבא השמים אלא ישראל' בפשע זה פשע של תורה שנאמר "ותשלך אמת ארצה", ועשתה והצליחה. הא למדת אם השליכו ישראל ח"ו את דברי תורה לארץ, מיד עשתה והצליחה מלכות העכו"ם.

בא וראה שלא כמדת בשר ודם מדת הקב"ה, מדת בשר ודם קללתו מרובה מברכתו, אבל הקב"ה אינו כן; ברכתו מרובה מקללתו.

כשברך הקב"ה את ישראל, ברכן מאל"ף ועד תי"ו, מן "אם בחקתי" עד "קוממיות" (ויקרא כ"ו), וכשקללן מן וי"ו עד מ"ם, "ואם לא תשמעו", עד "געלה נפשם".

ברוך המקום ברוך הוא שבחר בכך בישראל מתוך שבעים לשונות ונתן בכך חכמה בינה דעה והשכל שתהיו בוטחין בו בכל עת ובכל שעה.

אדם בעולם וקושרת לבני אדם כתרם בראשיהם ומרפא את החולי מאליו ומצלת אותו מכל גיון ואנחה וצער וממלט אותו מדינה של גיהנם. ובזמן שישראל עושין רצונו של אביהם שבשמים וחוזרין בתשובה שלמה לפניו, מה נאמר בהן? "שובו בנים שובבים" וגו' (ירמיה ג).

אשרי אדם שהוא ירא שמים מתוך שפל רוח ומתוך ענוה מתוך התשובה ומתוך הדין.

פעם אחת הייתי עובר ממקום למקום ושנת בצורת היתה, ומצאני אדם אחד ואמר לי: רבי מאיזה מקום אתה? ואמרתי לו בני ממקום פלוני אני, שכולם חכמים ורבנים. ואמר לי: רבי שב במקומי שאני מראה אותך, ואני נותן לך חטין ושעורין וכל מיני קטניות. ואמרתי לו; בני אפילו אם אתה נותן לי אלף אלפים דינרי זהב, אין אני מניח מקום תורה. ואמר לי: רבי מפני מה? ואמרתי לו מפני שכל אותן בני אדם שאתה רואה אותן בעולם שמספיקין את עצמם ועומדים במקום שאין בו דברי תורה ולאחר שעה מתים והולכים להם. לפי שאין מלוין לו לאדם לבית עולמו אלא דברי תורה ומעשים טובים בלבד, שנאמר (משלי ו) "בהתהלךך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך". ואומר (ישעיה נ"ח) "והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספך", ואומר (דברים כ"ד) "ולך תהיה צדקה לפני ה' א-להיך".

וכל זמן שישראל עוסקין בתורה ועושין רצון

וכן הוא מפורש בקבלה ע"י ישעיהו בן אמוץ, ה' א-להים נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דברי יעיר בבקר בבקר יעיר לי און לשמוע בלמודים" (ישעיה נ).

אלה הדברים דיבר ישעיה הנביא על ישיבת בית הכנסת ועל ישיבת בית המדרש. ועל חידושה של תורה בבית המדרש מהו אומר (איכה ג) "חדשים לבקרים רבה אמונתך חלקי ה' אמרה נפשי" וגו'. וכן כשבאו פושעי ישראל לעקור מלכות בית דוד מן ישראל והשיבו אותו תשובה, ומתוך התשובה שהשיבו אותו באתה השכינה למעלה מדוד משיבה ואמרה לו; דוד בני, עליך נאמר (תהלים ק"י) "נשבע ה' ולא ינחם" וגו'.

בא וראה כמה גדול כחה של תשובה שהיא ממלכת את בני

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

המצב הבטחוני במרוקו בשנת תשס"ג, היה רגיש ומסוכן מאד. מחבלים מתאבדים רבים רצו לפגוע במקומות יהודיים הומי אדם, ואף גם נתפסו מחבלים מתאבדים מארגון הטרור אל-קעידה. ועל כולנה, באחד מערבי השבתות בחודש סיון תשס"ג, החליטו עשרה מחבלים מתאבדים להתפוצץ בעשרה מקומות של יהודיים.

אותם מחבלים אורזים ביצעו הכנות באיחור להתפוצץ לביל שבת לאחר הסעודה, דבר שהוא כשלעצמו נס, לא להתפוצץ ליד היהודים בשעת הסעודה עצמה.

בנוסף לכך, הם רצו להתפוצץ בבית העלמין היהודי בקזבלנקה. והדבר כשלעצמו פלא; וכי מה יש לחפש בבית עלמין, והרי בין כה וכה כולם שם נפטרים. ואמנם, ניסים גדולים התרחשו, כי הם התפוצצו במקומות יהודיים, אבל ריקים מאנשים. כך שנהרגו אז כחמישים ערבים, ואף לא יהודי אחד נפגע בחסדי השי"ת, שומר ישראל.

בשל המצב המסוכן הזה, כמעט וההילולא של כ"ק הצדיק רבי חיים פינטו "הגדול" זיע"א (ביום כ"ו באלול) באסוויא התבטלה לגמרי. יהודים רבים פחדו להגיע ליום ההילולא בשל המצב, ואף אני בעצמי לא ידעתי להחליט האם לקיים את ההילולא או שמא לאו. עד שהחלטתי לנסוע להילולא, יהיה מה שיהיה.

בכך נטלתי על עצמי סיכון גבוה, שכן יהודים רבים ביקשו שלא לקיים אז את ההילולא, מה גם שבאותו שבוע ממש נרצחו במרוקו שני יהודים הי"ד. ואולם, על אף הכל ולמרות הכל הוחלט לקיים את ההילולא.

ואמנם, הילולא כזאת כפי שהיתה בשנת תשס"ג, לא היתה רבות בשנים, עד שקשה לתאר זאת עלי כתב. אלפים ורבות מבני ישראל באו להשתטח על קברו של הצדיק הקדוש, ועד כדי כך, שעד שבבית העלמין היו יותר חיילים ושוטרים מאשר אנשים רגילים, כיון שבשל המצב הבטחוני על כל יהודי שמרו 3 שוטרים.

קידוש שם שמים מאין כמותו היה ביום ההילולא באסוויא שבמרוקו. ומן המעניין הוא, שכאשר אמרו את הסליחות ליד הקבר במוצאי שבת, זאת בשעה שמרוקו מלאה במחבלים מתאבדים, נשמע קול התפילה בכל רחבי ההילולא. ומי יאמין שדבר כזה התרחש במרוקו, בה תנועת האסלם הרימה ראש בשנים האחרונות.

ומן הנכון לציין כאן, עד כמה גדולה זכותו של הצדיק. כל אלו מהמשלה, או מהעיריה (ביניהם ראש העיריה של אסוויא), שעזרו ליהודים שבאו להילולא, זכו לתמלוגים גבוהים. ובעזרת השי"ת, עזרם ה' בזכות הצדיק כי מלך מרוקו העלה אותם בדרגות וברמת המשכורות שלהם. ולא עוד, אלא שהם בעצמם הודו ואמרו: מעולם לא זכינו להעלאה, לא זכינו לדרגה גבוהה יותר במשרה, ורק עתה, בזכות שעשינו הטבות ליהודים שבאו להתפלל על קברו של הצדיק, הקב"ה עזר לנו והעלות את כולנו ברמה ובדרגה. ואת כל זאת, בזכותו של הצדיק, ראו הכל וישמח לבבם.

ואף גם זאת. נמל התעופה של אסוויא היה סגור, ורק לקראת ההילולא פתחו אותו כדי ששלושה מטוסים מרחבי העולם ובהם מאות יהודים יוכלו לבוא להילולא הגדולה של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א. מבצע זה עלה לממשלת מרוקו סך גדול של עשרות מיליוני דולרים, לארח יהודים שבאו להילולא. ועל כך התודה נתונה לממשלת מרוקו. ויהי רצון שימשיכו במעשיהם הטובים הללו לכבד את עם ישראל בכל מקום שהם.

ואגב כך יש לציין. הערבים עצמם במרוקו טוענים ואומרים ללא בוש: מאז שהיהודים עזבו את אסוויא הברכה בעיר ירדה. וכאשר ראו את היהודים באים שוב לעיר (להילולא), אמרו: הנה, הברכה חוזרת. יהי רצון שיתקדש שם שמים ברבים, על ידי שעם ישראל ילך בדרך ה', ואומות העולם יכבדו אותנו, ויתגלה משיח צדקנו שיבאו ויגאלנו, במהרה בימינו, אכ"ר.